

Proceduri pentru executarea unei hotărâri - Spania

NOTĂ: Versiunea în limba originală a acestei pagini [es](#) a fost modificată recent. Versiunea lingvistică pe care o consultați acum este în lucru la traducătorii noștri.
Pagina este deja disponibilă în următoarele limbi: [en](#).

CUPRINS

- 1 [Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?](#)
- 2 [Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?](#)
- 3 [Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?](#)
 - 3.1 [Procedura](#)
 - 3.2 [Condițiile principale](#)
- 4 [Obiectul și natura măsurilor executorii](#)
 - 4.1 [Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?](#)
 - 4.2 [Care sunt efectele măsurilor executorii?](#)
 - 4.3 [Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?](#)
- 5 [Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?](#)
- 6 [Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?](#)

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

În general, executarea în materie civilă și comercială înseamnă că, atunci când o decizie executorie (cum ar fi o hotărâre judecătorească definitivă) nu este respectată în mod voluntar de către autorul infracțiunii, reclamantul trebuie să depună o cerere de executare judiciară pentru a se asigura că decizia este respectată. Prin urmare, în vederea recuperării unei creanțe pe care pârâtul a fost obligat să o plătească însă pe care nu o achită, reclamantul (creditorul) depune o cerere de executare judiciară și obține recuperarea, de exemplu, prin poprirea asigurătorie a conturilor curente ale debitorului sau punerea sub sechestru a bunurilor debitorului care, odată scoase la licitație, permit ca din veniturile obținute în urma licitației să se plătească suma datorată creditorului.

Executarea face parte din răspunsul la mandatul prevăzut în Constituția spaniolă din 1978, care încredințează judecătorilor și instanțelor atât sarcina de a pronunța hotărâri, cât și cea de a le pune în executare (articolele 117 și 118 din Constituție). Prin urmare, părțile la procedură au obligația de a respecta hotărârile și alte decizii judecătorești, precum și de a asigura cooperarea necesară pentru executarea celor hotărâte de instanță. Judecătorului îi revine sarcina de a se asigura că aceste cerințe sunt îndeplinite în mod corespunzător.

Executarea unei decizii judecătorești înseamnă respectarea celor hotărâte de instanță, și anume punerea în aplicare a dreptului deplin dobândit de partea care a câștigat litigiul. Acest lucru poate însemna că reclamantul (denumit în continuare „partea care

solicită executarea”) solicită rambursarea unei sume de bani, dreptul de a obliga pârâtul să întreprindă sau să nu întreprindă o anumită acțiune sau îndeplinirea unui drept recunoscut prin înregistrarea în Registrul Public relevant, în funcție de ordinul pronunțat.

Executarea poate fi definitivă sau provizorie. În cel din urmă caz și în anumite condiții, este executată o hotărâre judecătorească care nu a rămas încă definitivă pentru a se evita prejudicierea creditorului pe parcursul perioadei interimare (și anume, pe durata etapelor procedurale ale acțiunii împotriva deciziei respective și până în momentul pronunțării hotărârii definitive) din cauza întârzierilor inerente ale procedurilor (articolele 524-537 din Codul de procedură civilă - *Ley de Enjuiciamiento Civil*).

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Legislația spaniolă atribuie executarea hotărârilor judecătorești și instanțelor în conformitate cu legile și normele privind competența [articolul 117 alineatul (3) din Constituția spaniolă].

În conformitate cu Constituția, în temeiul Codului de procedură civilă (Legea 1/2000 din 7 ianuarie 2000, BOE nr. 7 din 8 ianuarie 2000, astfel cum a fost modificată), care reglementează procedura de executare în materie civilă, judecătorul este responsabil pentru monitorizarea punerii în aplicare adecvate a procedurii de executare (articolele 545, 551 și 552 și dispozițiile corespunzătoare). Judecătorul este cel care, la cererea părții care solicită executarea, inițiază procedura prin intermediul „titlului executoriu general” care va fi eliberat după revizuirea titlului executoriu. Judecătorul va emite, de asemenea, o decizie în cazul în care pârâtul (denumit în continuare „debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea”) introduce o contestație la executare și inițiază procedura specifică de opoziție la executare care este prezentată mai jos.

Grefierii (*Letrados de la Administración de Justicia*, denumiți anterior „*Secretarios judiciales*” - grefieri ai Curții) sunt responsabili cu stabilirea și adoptarea măsurilor specifice de executare (somații de plată, aplicarea sechestrului asupra bunurilor debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea, deduceri aferente conturilor curente, salarii etc.). După ce „titlul executoriu general” a fost emis de către judecător, grefierul monitorizează procedura de executare și adoptă deciziile corespunzătoare, fără a aduce atingere faptului că, în unele cazuri, se poate exercita o cale de atac împotriva acestor decizii în instanță.

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

În general, este necesar să existe o hotărâre sau decizie judecătorească definitivă sau un alt instrument care permite executarea (există excepții în care o decizie nu este încă definitivă, însă este executorie, cum ar fi punerea provizorie în aplicare a hotărârilor atacate, care este permisă în anumite condiții).

În conformitate cu dispozițiile articolului 517 din Codul de procedură civilă referitoare la procedura de executare și la instrumentele care permit executarea, cererea de executare trebuie să se întemeieze pe un instrument care este executoriu. Numai următoarele instrumente sunt executorii:

1. o hotărâre definitivă, deciziile de arbitraj și acordurile de mediere. Acordurile de mediere trebuie să fi fost atestate de un notar în conformitate cu Legea privind medierea în materie civilă și comercială (*Ley de mediación en asuntos civiles y mercantiles*).
2. Hotărârile judecătorești de aprobare sau de confirmare a soluțiilor judiciare și a acordurilor la care s-a ajuns în timpul procedurii, însoțite, dacă este necesar, de depozițiile corespunzătoare pentru a furniza o evidență a conținutului real al acestora.
3. Documentele publice autentificate, cu condiția ca acestea să fie primele copii. În cazul copiilor secunde, acestea trebuie să fie emise printr-un ordin judecătoresc referitor la persoana care va înregistra pierderi sau la persoana care a cauzat pierderea sau trebuie să fie emise cu acordul tuturor părților.
4. Instrumente ale contractelor comerciale semnate de către părți și de un broker comercial care este membru al unei asociații profesionale și care le-a verificat, cu condiția ca acestea să fie însoțite de un certificat în care brokerul în cauză confirmă faptul că respectivul contract corespunde intrărilor din registrul său și data respectivelor intrări.
5. Titlurile la purtător sau nominative emise în mod legal reprezentând obligații datorate și cupoanele, de asemenea exigibile, pentru titlurile respective, cu condiția ca respectivele cupoane să corespundă titlurilor, iar titlurile, în orice caz, să corespundă registrelor de încasări.

O contestație referitoare la falsificarea titlurilor formulată în timpul procesului de corelare nu va împiedica emiterea titlului executoriu dacă elementele corespund, fără a aduce atingere contestației ulterioare la executare pe care debitorul o poate formula susținând că titlul de valoare este fals.

6. Certificatele valabile eliberate de organismele responsabile de registrele indicând titlurile de valoare reprezentate de înscrierile în cont la care se referă Legea privind piața titlurilor de capital (*Ley del Mercado de Valores*), cu condiția ca acestea să fie însoțite de o copie a instrumentului public reprezentând titlurile de valoare sau, după caz, emisiunea, în cazul în care un astfel de instrument este impus de legislația actuală.

Certificatele menționate la punctul anterior nu expiră odată ce s-a solicitat și s-a dispus executarea.

7. Ordinul judecătoresc prin care se stabilește suma maximă care poate fi solicitată cu titlu de compensație, emis în condițiile prevăzute de lege în cadrul procedurilor penale declanșate în legătură cu evenimente care intră sub incidența asigurării obligatorii de răspundere civilă auto.
8. Alte decizii procedurale și documente care sunt executorii în temeiul prezentei legi sau al unei alte legi.

3.1 Procedura

Cererea de executare trebuie înaintată judecătorului Tribunalului de Primă Instanță (*Tribunal de Primera Instancia*) care a pronunțat hotărârea sau decizia care trebuie executată. Cu toate acestea, în cazul în care titlul executoriu nu este o hotărâre judecătorească, și anume acesta nu rezultă dintr-o decizie judecătorească sau o decizie emisă de grefierul instanței (cum ar fi în cazul documentelor publice autentificate cu intervenția notarului care sunt executorii), există norme speciale de atribuire a competenței unei instanțe, în funcție de diversele legături cu cauza respectivă. Cel mai comun criteriu de atribuire este cel legat de reședința pârâtului. Partea care solicită executarea și debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea trebuie să fie consiliați de un avocat pledant și reprezentați de un avocat consultant, exceptând cazurile de executare a hotărârilor judecătorești emise în cadrul unor proceduri în care intervenția respectivilor profesioniști din domeniul juridic nu este obligatorie.

Pentru toți ceilalți, procedura este stabilită la articolele 548 și următoarele din Codul de procedură civilă; trebuie notat faptul că titlul executoriu va fi emis numai la cererea uneia dintre părți și va fi sub forma unei cereri, astfel cum se arată mai jos. Odată ce cererea de executare a fost înaintată instanței și cu condiția ca normele și cerințele procedurale să fie îndeplinite, instanța întocmește „titlul executoriu general”. După ce ordinul a fost emis de către judecător, grefierul emite un decret care conține măsurile de executare specifice corespunzătoare, precum și măsurile de depistare și de investigare referitoare la activele debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea care par adecvate pentru executare.

Ordinul și decretul menționate anterior, împreună cu o copie a cererii de executare, sunt notificate simultan debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea, fără a aduce atingere faptului că pot fi adoptate anumite măsuri pentru a preveni suportarea unor posibile prejudicii de către creditor.

Debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea poate formula o contestație la executare, pe baza unor motive specifice de fond (de exemplu, plata datoriei) sau procedurale (de exemplu, în cazul în care există erori în ceea ce privește executarea), în conformitate cu articolul 556 și următoarele din Codul de procedură civilă. În acest caz, se inițiază o procedură contradictorie, care permite examinarea probelor și care se încheie cu emiterea unui ordin de menținere a titlului executoriu sau de anulare, integrală sau în parte, a acestuia. Această decizie face obiectul unei căi de atac.

3.2 Condițiile principale

Astfel cum s-a arătat anterior, o cerere de executare trebuie să fie efectuată la solicitarea uneia dintre părți prin introducerea acțiunii care conține cererea de executare. Cererea de executare trebuie să conțină instrumentul pe care se bazează executarea, să menționeze executarea solicitată de la instanță, activele deținute de debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea care pot fi confiscate, măsurile de depistare și de investigație necesare pentru identificarea activelor debitorului, persoana sau persoanele împotriva cărora urmează să fie efectuată executarea, identificarea acestora și a circumstanțelor lor. În cazul în care titlul executoriu este o decizie din partea grefierului sau o hotărâre sau decizie judecătorească pronunțată de instanța responsabilă pentru executare, cererea de executare poate fi limitată la cererea de emitere a titlului executoriu în care este identificată hotărârea sau decizia care trebuie executată (articolul 549 din Codul de procedură civilă). În alte cazuri, cererea de executare trebuie să fie prezentată împreună cu documentele pe care se bazează executarea (enumerare la articolul 550 din Codul de procedură civilă). În cazul în care cererea îndeplinește cerințele menționate anterior și dacă instrumentul prezentat permite dispunerea executării, executarea va fi dispusă de judecător sau prin decret de grefier, care va stabili - în cazul unei executări monetare - suma care constituie valoarea principală a executării, împreună cu suma stabilită provizoriu pentru dobânzi și costuri, fără a aduce atingere decontării și ajustării sale ulterioare și care trebuie să identifice întotdeauna persoanele în cauză și măsurile de executare care urmează să fie adoptate.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

În orice caz și fără a aduce atingere anumitor active innesizabile menționate mai jos, ar trebui să se sublinieze întotdeauna faptul că măsurile de executare trebuie să fie proporționale cu suma pentru care se acordă executarea, astfel încât, dacă acestea sunt excesive, instanța poate să dispună o reducere. În plus, în cazul în care acestea sunt insuficiente, partea care solicită executarea poate solicita ca acestea să fie completate prin extinderea sau sporirea măsurilor care urmează să fie adoptate. În cazul în care partea care solicită executarea nu cunoaște care sunt bunurile deținute de către debitorul împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea, instanța poate fi solicitată să întreprindă cercetări care sunt efectuate de către grefier, fie direct de la instanță, fie prin depunerea de cereri la autoritățile competente. Cu toate acestea, există o serie de grile sau limitări în ceea ce privește sechestrul și popririle aplicate indemnizațiilor și salariilor, care sunt enumerate mai jos. Executarea care rezultă dintr-un ordin de plată a pensiei alimentare (stabilită fie în cadrul unei proceduri de întreținere între rude, fie în cadrul unei proceduri familiale referitoare la pensia alimentară datorată copiilor) constituie o excepție deoarece, în astfel de cazuri, executarea nu face obiectul grilelor prevăzute de lege; în schimb, instanța este cea care stabilește suma care poate fi poprită;

În ceea ce privește activele innesizabile, articolul 604 și următoarele din Codul de procedură civilă prevăd următoarele (trimiterile la „grefierul Curții” se citesc ca trimiteri la grefier):

Active complet innesizabile. În niciun caz nu se poate aplica sechestrul asupra următoarelor active:

- Nr. 1 Activele care au fost declarate inalienabile.
- Nr. 2 Drepturile auxiliare care nu pot fi înstrăinate separat de dreptul principal.
- Nr. 3 Activele care, prin ele însele, nu au nicio valoare.
- Nr. 4 Activele declarate în mod expres ca fiind innesizabile de orice altă dispoziție legală.

Activele innesizabile ale debitorului împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea. Următoarele elemente sunt, de asemenea, innesizabile:

- Nr. 1 Mobilierul și articolele de gospodărie, precum și articolele de îmbrăcăminte ale părții împotriva căreia se solicită executarea și ale familiei sale care nu pot fi considerate superflue. În general, elemente cum ar fi alimentele, combustibilul și altele care, în opinia instanței, sunt esențiale pentru ca debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea și persoanele aflate în întreținerea sa să poată trăi cu demnitate rezonabilă.
- Nr. 2 Cărțile și instrumentele necesare debitorului împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea pentru a-și exercita profesia, activitatea artistică sau activitatea comercială, în cazul în care valoarea acestora nu este proporțională cu cuantumul datoriei solicitate.
- Nr. 3 Obiectele sacre și articolele utilizate în practicarea religiilor înregistrate legal.
- Nr. 4 Sumele declarate în mod expres ca fiind innesizabile de lege.
- Nr. 5 Activele și sumele declarate innesizabile de tratatele ratificate de Spania.

În ceea ce privește poprirea salariilor și a pensiilor, Codul de procedură civilă prevede următoarele măsuri de precauție:

- 1) Indemnizația, salariul, pensia, remunerația sau echivalentul acestora care nu depășește valoarea salariului minim (stabilită anual de către guvern) nu pot fi poprite.
- 2) Indemnizațiile, salariile, remunerațiile sau pensiile care sunt mai mari decât salariul minim pot fi poprite conform următoarei grile
 - Nr. 1 Pentru prima sumă suplimentară până la suma echivalentă cu dublul salariului minim, în procent de 30 %.
 - Nr. 2 Pentru suma suplimentară până la suma echivalentă cu de trei ori salariul minim, în procent de 50 %.
 - Nr. 3 Pentru suma suplimentară până la o sumă echivalentă cu de patru ori salariul minim, în procent de 60 %.
 - Nr. 4 Pentru suma suplimentară până la o sumă echivalentă cu de cinci ori salariul minim, în procent de 75 %.
 - Nr. 5 Pentru orice sumă care depășește suma menționată anterior, în procent de 90 %.
- 3) În cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea primește mai mult de o indemnizație sau un salariu, toate acestea se cumulează, iar partea innesizabilă va fi dedusă doar o singură dată. De asemenea, indemnizațiile, salariile, remunerația sau echivalentul acestora primite de soți se cumulează, cu excepția cazului în care există o separare a bunurilor în ceea ce privește soții, caz în care trebuie furnizate dovezi grefierului Curții.

4) În cazul în care partea împotriva căreia se solicită executarea are persoane în întreținere, grefierul Curții poate reduce cu 10 % până la 15 % procentele prevăzute la articolul 607 alineatul (2) punctele 1, 2, 3 și 4 din Legea privind procedura civilă.

5) În cazul în care indemnizațiile, salariile, pensiile sau remunerația au fost grevate de deduceri permanente sau temporare de natură publică în temeiul legislației fiscale sau de securitate socială, suma netă primită de către debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea după aplicarea deducerilor respective va fi utilizată drept bază pentru stabilirea sumei care va face obiectul poprii.

6) Alineatele de mai sus de la acest articol se aplică, de asemenea, veniturilor din activități independente și activități comerciale.

7) Sumele poprite în conformitate cu prezenta dispoziție pot fi transferate direct părții care solicită executarea, într-un cont specificat anterior de către partea respectivă, dacă grefierul Curții responsabil de executare își dă acordul în acest sens.

În acest caz, atât persoana sau organismul care efectuează poprirea și transferul ulterior, cât și partea care solicită executarea trebuie să informeze grefierul Curții o dată la trei luni cu privire la sumele trimise și, respectiv, primite, cu excepția plângerilor care pot fi depuse de partea împotriva căreia se solicită executarea fie pentru că aceasta consideră datoria ca fiind rambursată integral, invalidând, prin urmare, poprirea, fie pentru că poprirea și transferurile nu au fost efectuate astfel cum au fost prevăzute de către grefierul Curții.

Ordinul emis de grefierul Curții prin care se permite transferul direct poate fi contestat prin introducerea căii de atac directe a revizuirii în instanță.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

În cazul bunurilor imobile sau al altor active care pot fi înregistrate, instanța poate, la cererea părții care solicită executarea, să dispună înscrierea unui sechestrul asigurător în registrul public corespunzător (de regulă, în cartea funciară, care este registrul pentru bunuri imobile) pentru a garanta executarea ulterioară.

În alte cazuri, pot fi acordate următoarele tipuri de măsuri:

- numerar: confiscare;
- conturi curente: ordonanțe asigurătorii către bancă;
- salarii: ordin de reținere către plătitor;
- dobânzi, încasări și venituri: reținerea de către plătitor, administrare sub supravegherea instanței sau plata în instanță;
- titluri de valoare și instrumente financiare: reținerea dobânzii la sursă, notificarea autorității de reglementare a bursei sau a pieței secundare (în cazul în care titlurile de valoare sunt cotate pe o piață publică) și notificarea societății emitente.

Alte bunuri mobile: confiscare.

În plus, pentru a se garanta efectuarea executării, toate persoanele și organismele publice și private sunt obligate să coopereze în ceea ce privește măsurile de executare (cu avertismentul că acestea sunt pasibile de amendă sau pot fi chiar acuzate de sfidarea instanței în cazul în care nu respectă cerințele). Acest lucru înseamnă că acestea trebuie să furnizeze informațiile care le sunt solicitate sau să adopte măsurile de garantare în cauză și să predea instanței toate documentele și datele aflate în posesia lor, fără alte limitări decât cele care decurg din respectarea drepturilor fundamentale sau în limitele care sunt prevăzute în mod expres de lege în anumite cazuri.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Măsurile de executare nu au o durată stabilită; acestea rămân în vigoare până la finalizarea executării. În ceea ce privește aceste măsuri, partea care solicită executarea trebuie să solicite executarea relevantă în fiecare caz. De exemplu, se va solicita o licitație în cazul punerii sub sechestrul a unor bunuri mobile sau imobile. Plata către partea care solicită executarea se va face din veniturile obținute în urma licitației. În alte cazuri, de exemplu atunci când ordinul constă în livrarea unui bun către partea care solicită executarea (cum ar fi evacuarea pentru neplata chiriei), măsurile de executare vor consta în readucerea bunului în posesia părții care solicită executarea, odată ce chiriașul care a încălcat contractul a fost evacuat din locuința respectivă.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Nu este posibilă formularea unei căi de atac împotriva ordinului judecătoresc de încuviințare a executării. Cu toate acestea, debitorul împotriva căruia a fost pronunțată hotărârea poate să conteste ordinul după ce executarea a fost notificată. În acest caz, va avea loc procedura de contestație menționată mai sus. Contestația se poate face pe motive de fond sau pe baza unor vicii de

formă. Motivele de contestație variază în funcție de instrumentul care urmează să fie executat [astfel cum se prevede la articolul 556 și următoarele din Codul de procedură civilă, în funcție de faptul dacă este vorba despre o decizie procedurală a judecătorului sau a grefierului, o decizie de arbitraj sau un acord de mediere; sancțiunile maxime dispuse în cadrul procedurilor penale în legătură cu accidente rutiere; instrumentele menționate la punctele 4, 5, 6 și 7 de la articolul 517 din Codul de procedură civilă, precum și alte documente executorii menționate la punctul 9 de la articolul 517 alineatul (2). Contestația bazată pe o cerere excesivă și contestația bazată pe vicii formale sunt reglementate de articolul 558 și, respectiv, articolul 559 din Codul de procedură civilă]. Ar trebui remarcat faptul că instanța poate să fi invocat anterior unele dintre aceste motive din oficiu (în cazul în care instanța constată că oricare dintre clauzele incluse într-un titlu executoriu constând în documente publice autentificate, instrumente sau certificate ar putea fi abuzivă, aceasta este obligată să acționeze din oficiu, prin audierea părților cu privire la această chestiune și pronunțarea în consecință a unei hotărâri). Părțile pot formula o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de Tribunalul de Primă Instanță ca răspuns la motivele contestației. Calea de atac va fi soluționată de instanța regională relevantă (*Audiencia provincial*).

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Există posibilitatea ca măsura de executare să devină caducă. Astfel, o măsură de executare pe baza unei hotărâri sau a unei decizii judecătorești, a unei decizii adoptate de către grefier de aprobare a unei soluții judiciare sau a unui acord la care s-a ajuns în cadrul procedurii sau a unei decizii arbitrale sau a unui acord de mediere se prescrie în cazul în care cererea de executare corespunzătoare nu este depusă în termen de cinci ani de la data la care hotărârea sau decizia în cauză rămâne definitivă (articolul 518 din Codul de procedură civilă)

Există, de asemenea, o perioadă de așteptare înainte de executarea deciziilor procedurale (luate de judecător sau grefier) sau a deciziilor de arbitraj sau a acordurilor de mediere. Această perioadă este menită să ofere timp părâtului să respecte în mod voluntar hotărârea, iar persoana care obține câștig de cauză nu este obligată să solicite executarea. Prin urmare, nu se va dispune executarea deciziilor procedurale sau de arbitraj sau a acordurilor de mediere în termen de douăzeci de zile de la data la care hotărârea de condamnare rămâne definitivă sau de la data la care decizia de aprobare a acordului sau de semnare a acordului a fost notificată părții împotriva căreia s-a pronunțat hotărârea (articolul 548 din Codul de procedură civilă). În cele din urmă, această perioadă de așteptare este menită să încurajeze conformarea voluntară din partea părâtului.

Astfel cum s-a explicat mai sus la punctul 4.1, pentru protecția debitorului, Codul de procedură civilă prevede că anumite active sunt insesizabile și stabilește limite cantitative proporționale în ceea ce privește poprirea indemnizațiilor, a salariilor, a remunerațiilor sau a pensiilor.

În cadrul licitațiilor de bunuri imobiliare, vânzarea către ofertantul cu prețul cel mai mare trebuie să se facă pentru sume minime proporționale cu valoarea evaluată a activului sau quantumul datoriei. Aceste limite pentru protecția debitorului sunt mai ridicate în cazul în care este scoasă la licitație reședința obișnuită a debitorului (articolele 670 și 671 din Codul de procedură civilă).

Codul de procedură civilă prevede, de asemenea, că, în general, executarea dobânzii aferente valorii principalului datorat și a costurilor aferente procedurii nu poate fi efectuată pentru o sumă care depășește 30 % din principal (articolul 575 din Codul de procedură civilă).

În cazul în care executarea este efectuată cu privire la reședința obișnuită, costurile care pot fi solicitate de la debitorul împotriva căruia s-a pronunțat hotărârea nu pot depăși 5 % din suma solicitată în cererea de executare (articolul 575 din Codul de procedură civilă).

În cadrul executărilor silite imobiliare și pentru debitorii a căror situație socială și financiară este deosebit de vulnerabilă, evacuarea din reședința obișnuită este amânată.

În temeiul articolelor 55-57 din Legea privind insolvența (*Ley Concursal*), titlurile executorii individuale nu pot fi puse în aplicare împotriva societăților comerciale care au fost declarate în faliment, întrucât judecătorul delegat cu procedura de faliment are competență exclusivă în ceea ce privește executarea împotriva părții insolvabile; acest lucru este menit să prevină ca unii creditori să beneficieze de un tratament mai favorabil decât alții.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

Your
Europe

This webpage is part of an EU quality network

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.

Ultima actualizare: 11/12/2020